

Двійня і кар'єра

Петро Рух

Коли я прийшов до пологового будинку, медсестра винесла два пакунки і спитала:

— Ви татко?

— Так, — відповів я.

— У вас двійня. Оце хлопчик, три двісті, — сказала медсестра, подивившись на бирочку на одному з пакунків. — А оце дівчинка.

На бирочці дійсно було написано "Хлопчик. 3200". Я дістав гаманець, відрахував три двісті за хлопчика, дав медсестрі і спитав:

— А скільки за дівчинку?

Медсестра зареготала, сховала гроші в кишеню і, давлечися від сміху, сказала:

— Дівчинку беріть так.

Забравши два своїх коштовних пакуночка, я побачив свою кохану дружину Леру, слабеньку після пологів, але дуже щасливу, яка підійшла і взяла у мене з під пахви величезний букет золотистих троянд, бо я не міг їй вручити його сам, через те що обидві мої руки були зайняті дітьми.

— Хлопчик — три двісті. Дівчинка — три сто. Здоровенькі, гарненькі, — з сяйливим обличчям щасливо повідомила мені Лера.

— Уже заплатив, кохана. Три двісті за хлопчика. А дівчинку віддали так, — відповів я.

Лера сміялася дуже весело і довго. Обожаю її сміх.

— Дуже люблю твоє почуття гумору. І тебе дуже люблю, — сказала вона, насміявшись, поцьомала мене і забрала у мене дівчинку.

Я теж поцьомав свою кохану дружину, забрав у неї дівчинку, дав хлопчика, і ми пішли до виходу.

Так розпочалася найщасливіша епоха мого життя — епоха мого батьківства.

— Вони не просто двійня, вони близнюки! Це ж доведеться, щоб їх розрізнити, щоразу дивитися отуди, де видно, хто хлопчик, а хто дівчинка, — сказав я, коли вдома ми розгорнули наші коштовні пакуночки і виклали їхній вміст на ліжку. — Потрібно їх підписувати. Піду куплю маркер. Навіть два: синій для хлопчика і рожевий для дівчинки. І вже можна придумати їм імена, бо вони вже народилися і найближчими днями їх треба буде зареєструвати.

— Не квапся з цим, коханий. Пару днів можна почекати. За цей час ми зрозуміємо, які імена їм підходять, — відповіла Лера.

Оскільки імена нашим дітям ми ще не придумали, в дитячому магазині я купив три маркери: рожевий, синій і жовтий. Я вирішив малювати на щічках малюків сердечка. Рожеве сердечко на дівчинці — просто круто. А синє на хлопчику — щось не те, краще синє-жовте.

З цими сердечками на щічках вони були неймовірно милі. Маркери підходили для

дітей від нуля місяців і були вироблені з настільки безпечних для їхнього здоров'я матеріалів, що, згідно з інформацією на етикетці, діти могли розмальовувати ними навіть свої мови.

Попри мої спроби вносити в усе веселі нотки і те, що завдяки цим спробам, а також тому, що за ці кілька годин ми до нестями полюбили наших чарівливих малючків і відчували неймовірну насолоду від турбот про них, ми з Лерою були сповнені наснаги, безсонна ніч, яку вони нам влаштували, цілком знесилила й виснажила нас. Дві новонароджені дитини одночасно — це-таки дуже важко.

Вранці, приїхавши на роботу, провівши нараду і вирішивши кілька нагальних питань, я відправився до директора нашої компанії і попросив його відпустити мене в неоплачувану відпустку на півтора року у зв'язку з народженням у нас двійні.

— За всі роки моєї роботи в компанії я жодного разу не брав відгулів і дуже часто працював у вихідні, бо ставлюся до роботи як до найпершого пріоритету мого життя. Крім того, за всі роки моєї роботи в компанії я жодного разу не бував на лікарняному, бо завдяки здоровому способу життя ніколи не хворію. Прохаю вас це врахувати, босе.

— А чому ви не хочете йти стандартним шляхом — найняти людину або навіть, якщо потрібно, кількох людей, які б професійно допомагали вашій дружині дбати про вашу двійню, — поцікавився бос.

— Мені важко пояснити так, щоб це не звучало легковажно й сентиментально. Просто зараз — єдиний період у їхньому житті, коли вони настільки безпорадні, залежні від опіки, коли ті, хто про них дбає, складають весь їхній світ і так сильно їм потрібні. Щойно вони трішки підростуть — вони підуть у великий світ: до садочка, потім до школи і так далі. Тоді буде достатньо приділяти їм увагу у вільний від роботи час. Тоді моя цілодобова увага не буде їм потрібна. Вони ставатимуть все самостійнішими й самостійнішими. А потім моя роль полягатиме в тому, щоб давати їм необхідну їм волю й незалежність, дозволяти їм робити помилки та вчитися на них. Але зараз я відчуваю момент, коли моє непереборне бажання цілодобово бути з моїми малючками збігається з їхньою природною потребою в цьому. І я жадаю не прогавити цей момент, — спробував я дати розгорнуту детальну відповідь на запитання боса.

— Я вас зрозумів, пане Сергію. Передайте справи комусь з ваших заступників, кого ви вважаєте гідним і здатним замінити вас. Але динаміка нашої професійної сфери вам відома, тож імовірність того, що через півтора року поза справ ви зможете знову посісти свою посаду, дуже мізерна. Ваше рішення взяти таку тривалу відпустку несумісне з тим вашим блискучим кар'єрним просуванням, яке спостерігалось впродовж усіх років вашої роботи у нас. Навряд чи ви зможете повернути упущене, — з доброю співчутливою усмішкою сказав мені бос.

— Життя неможливо прожити, уникнувши жертв, — вдячно усміхнувся я йому у відповідь.

Приїхавши додому, я повідомив втомленій Лері, що впродовж найближчих півтора року 24/7 я буду її напарником у догляді за нашими діточками. Вона так здивувалася, що просто не повірила своїм вухам. Адже я — всім відомий кар'єрист і трудоголік.

— А звідки в нас з'являтимуться гроші, якщо ти не працюватимеш? — відразу поставила вона практичне запитання.

— Я відкладав певні кошти на всяк випадок. Цих заощаджень нам має вистачити на ці півтора року. Крім того, час від часу я купляв трішки акцій нашої компанії, тож ми вже давно маємо відчутний додатковий пасивний дохід з них, — посвятив я дружину в тонкощі нашого фінансового становища.

Через кілька днів Лера сказала мені:

— У теперішні часи дітей можна називати, як заманеться. Як скажеш, так і зареєструють. А чим ім'я екзотичніше, тим воно краще сприймається сучасним суспільством. У мене нічого, крім "моє щастя" і "моя радість", з нашими діточками не асоціюється. Але прямо так, українською мовою, Шастя і Радість не годиться. Англійською Хепінес і Джой схоже на собачу породу та собачу кличку. А як щастя і радість турецькою?

— Мутлулук і севінч, — відповів я. Колись кілька років я працював представником нашої компанії в Анталії і вивчив там турецьку мову.

— Круто! Супер! Мутлулук і Севінч! — прийшла в захват Лера. — Я за! А ти?

— Прекрасно! Я теж за! — схвалив я, милуючися тим, яка незашорена і прогресивна моя кохана дружина, і наступного дня зареєстрував наших діточок під цими іменами.

Бувши свідомим того, як швидко пролетять півтора року, і того, що такими малесенькими чарівливими людинками, якими вони є цієї миті, мої любі Мутлулук і Севінч потім уже ніколи не будуть, я вкладав у цю мить усю свою увагу і насолоджувався всією повнотою кожної можливості взаємодіяти з ними.

Коли наше щастя наїдалося з маминої груди, я брав його вертикально, щоб він міг відригнути повітря, і сміявся його рику левенятка, який супроводжував цей процес. А коли наїдалася з маминої груди наша ненаглядна красунечка наша радість, я обіймав її, вертикально притиснувши до себе і з насолодою слухав, як, відригуючи повітря, вона видавала мені прямо у вухо такий ніжний чарівний звук, який може виходити лише з маленької принцеси фей.

А якою насолодою було їх купати, сповивати, гуляти з ними! Вони так швидко росли! Ми з дружиною щодня їх важили та міряли, і щодня раділи тому, що їхній розвиток відповідав медичним нормам.

— Я так тобі вдячна, коханий, — казала мені Лера. — Навіть під час нашого медового місяця я не відчувала тебе настільки поруч зі мною, як зараз. І в вихідні, якщо ти не працював, а був зі мною, і під час кожної твоєї відпустки рідко видавалися хоч дві годинки, впродовж яких тобі ніхто не телефонував у справах. Ти ніколи не належав мені так, як зараз, ти належав вашій компанії, вашим ділам, вашим клієнтам, навіть вашому персоналу. А тепер ти весь мій і їхній — оцих коштовних кошеняточок, нашого щастя і нашої радості, Мутлулука і Севінч.

— Якби у нас народилася одна дитина, а не двійня, ти б упоралася з нею сама. І в моєму житті не було б цих чарівних півтора роки, — відповідав їй я. — Тож дякую тобі

за двійню.

Але, як я ні намагався максимально розтягувати, смакувати ці півтора року, вони пролетіли. І я прийшов до боса. Упродовж цієї моєї відпустки він регулярно відвідував нас і спостерігав за тим, як я віддаюся турботам про наших Мутлулука і Севінч. Тож щось розповідати йому в мене не було жодної потреби. Я просто прийшов до нього і сказав, що готовий узятися за роботу на будь-якій посаді, яку він вважає доцільним мені довірити.

Бос дав мені величезну стопку паперів і сказав:

— Сідайте отам і вивчайте. Тут всі проекти, над якими ми зараз працюємо, нова клієнтська база, нові методи роботи. А завтра о полудні збереться Засідання Правління компанії, на якому буде вирішено, що з вами робити.

Я, як завжди, вивчав надані мені матеріали не до кінця робочого дня, а до пізньої ночі, щоб добре ввійти в курс справ, не упустивши нічого важливого. Зранку я зустрівся з усіма провідними фахівцями компанії, консультуючися з ними стосовно технічних питань, в яких я не зміг розібратися самотійно. А о полудні прийшов на Засідання Правління.

— Прохаю почати засідання з розгляду мого питання, — сказав бос, щойно всі Члени Правління зібрались. — За віком і станом здоров'я я маю піти на заслужений відпочинок. Ви, панове, дали мені час знайти людину, яка зможе замінити мене на посаді директора компанії. Впродовж тривалого періоду я ретельно вивчав потенційних кандидатів і дістався висновку, що найкращою кандидатурою на мою посаду є пан Сергій. Я давно знаю пана Сергія як надзвичайно відповідального, компетентного, дисциплінованого, талановитого працівника і керівника, цілковито відданого справі, якою він займається. За довгий час його роботи в нашій компанії я часто чув, як він казав підлеглим, що ставитися до компанії потрібно так само, як до власної дитини. І мені завжди дуже подобалося, мене завжди вражало те, як він вкладав усього себе в роботу в нашій компанії. Але його діяльність в останні півтора роки наочно показала мені, що він мав на увазі, кажучи про ставлення до власної дитини. За останні півтора роки пан Сергій зробив для своєї кар'єри те, чого не зміг зробити жоден інший кандидат на посаду директора компанії: він переконав мене в тому, що він найкращий. Прохаю звільнити мене у зв'язку з виходом на пенсію і призначити пана Сергія директором нашої компанії.